

Vedd hát komolyan az életet,

*De olyanmilyra komolyan,
Hogy hetvenéves fővel olajfákat ültetel.
Nem az unokáknak, nem azért,
De mert a halálban, ha félsz
Is tőle, nem hiszel,
S mert jól tudod,
Hogy az élet egyszer majd többet nyom a latban.*

Fordította: Madácsy László

LÓDI FERENC

Halandó burzsoácska

„Vagy jót, vagy semmit“, szól a közmondás is,
ha nincs jelen, kiről a nóta szól.
Kényes dolog, de járt bizony úgy más is,
hogy ki-ki bújt e közmondás alól.

Az emberem halandó burzsoácska,
öreg tókés volt már az apja is.
Úgy rágtak rajtunk, mint a fűn a sáska:
de mindegy hát, a kutya mind hamis.

Két éve, hogy a prakszisa lehajlott,
— nem szíveseségből mereng tétlenül.
A mérleg billent: — jó sokaig tartott,
a dolgozó nép lesz ezután felül!

Lépjünk tovább csak, tisztán áll e tény már,
hősünk is tudja és a többiek...
nem száll fejére glóriás-nagy fényár,
hogy rápazarlom a rímeimet.

Bár lenne ennél szebb húron szebb nóta,
— ötvös-műgonddal zengni a hazát.
De kiskoromtól, „gyerekszobám“ óta
szokásom lett ütni a burzsoát.

De tartogattam napjainkra is még,
bár nem hittem, hogy tollat is fogok,
és találkozunk szemtől szembe ismét,
s hogy üthetünk is, a volt rongyosok.

Ej, nézd csak, ejnye, eltérek a tárgytól,
s szurkálás helyett husággal bökök.
Nem illik az itt, nem bizony, majd máskor:
jó tarsolyom van, jól teletömött.

De elkezdem már. Hol is hagytam abba?
Na, persze-persze... lefogyott szegény,
s úgy kapaszkodik rémhírű szavakba,
hogy bivalyköny nyúl ki a két szemén.

Fortélyos gonddal — gondolom, hogy így van —
ügyel, hogy mit fog hullámhosszakon.
New-York vagy London? Szinte belehibban,
hogy mért van nálunk munkáshatalom.

Motyog magában, — bár ez nevetséges,
de szánnivaló? — Szeme tűzben ég.
Azt szeretné, hogy mellette úgy élhess,
mint a kutyája, s ruglasson beléd.

S hogy tipikus-e? Nem tudom, te dönts el:
az én emberem hajlik, mint a nád,
Összeforrott a templomban a csönddel,
és hazaviitt egy csomó babonát.

Szándék üzi-e, vagy az ég sugallja?
Ki tudja ezt? A többi is ilyen...
Földöntúliai kábujos hatalma
ösztönzi olykor tenni sebtiben.

A szabójától kaptam ezt a témát,
ki őszintén beszélt a tű fölött.
(Hosszan dícsérte a jószálú cérnát:
„Éz aztán gyártmány!” — gomblyukat kötött.)

S' aztán nevetve újságolta nékem:
„Hová süllyednek lám, a burzsoák!
Van aki ágál, vagy lapul szerényen,
bár ülnél már mind szentmihály lovát!

Itt van ez is, ni, kinek varrok éppen,
maga is látja, hogyan sündörög.
Újabban még mit ki nem talált kérem:
babonát keres ruhája között.

A nadrágot, de főleg a kabátot
kibontja végig, s nézi a varrást.
Komoly gond közt se leli, hol az átok,
mely úgy lefogta kezét, mint a láz.

Fölfejtve hozza, szót se szól, tudom már,
— a varrás közt bújt el a babona.
A fene bánja, bújjon benne ozmán,
csak ne látnám már többé itt soha!

Mert tudom én, hogy ilyen ez a népség,
nincsen talaj a lúdtalpak alatt,
és kápirgálnak, görnyednének hétrét,
hogy visszahozzák rút világukat.

Ez is azt hiszi, hogy az üzletébe
beülhet még, ha babonát zavar.
— A nadrágjának, ime, kopik éle;
utolsót rugják, kimulnak hamar.“

LÓDI FERENC

Ilyen is van még

Türelmem fogytán, nem szólok, még várok,
előttem is tűr néhány dolgozó.
A hivatalnok éppen uzsonnázott,
— előtte domb már az iratesomó.

Igyon is, jó, hát inni kell utána,
epéskedésre nincs itt semmi ok.
Nincsen? Hiszed csak! Hát a lenyalt szája?
Hiszen előbb rúzsosan „dolgozott“.

Fiókba nyúl és piszmog, közben ásít,
puder-szelence csillan és megáll...
rúzsoz, aktát fúj, poros, innen látszik:
— Az istenét magának! Szabotál?

Jani

A HEGYSÉG ALJÁBAN, magasan a szőlőföldek és a közójük szorult községek felett drótkötélpálya hasítja át a kék levegőt. Megfontoltan és méltóságteljesen vonulnak rajta a csillék, mintha nem is volna más dolguk, mint hogy fölülről őrködjének mindenre, ami a hegy aljában történik. Szénnel megrakottan elindulnak a bányából, ledobják terhüket a centráléban, aztán, mint aki jól végezte dolgát, szépen hazasétálnak.

Egy szép napon azt mondja a Centrálé főkazánmestere a csilleátvevőnek:

— Idefigyelj, Jani. A mult héten le kellett állítani egy kazánt. Ezen a héten leállt a másik kazán. Ha ez így megyen tovább, megfogjuk szépen a csilleátvevő urat, és behajítjuk egy üres csillébe. Az lesz aztán az utazás! Egyenesen belegurulsz valami markos leányzó ölébe. Hadd emlegessen meg minket is a bánya...

Jani savanyú arcot vágott, és felvonta szemöldökét. Válaszolt is valamit, de a főkazánmester akkorra már messze járt.

Bosszankodott, amiért elvették a jókedvét. Ugyanis, amióta visszajött a szüreti mulatságból, ébren és álmában folyton-folyvást jó kedve volt. De nem ám a bortól, még csak nem is a tánctól, hanem attól, hogy a sok leány közül kiszemelte magának egyet, mindjárt oda is ment hozzá, és rátette a kezét a derekára. Az meg csak ránéz, és azt mondja: